

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 26 mei 1987 door de Gemeenschapsminister van Cultuur verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar", heeft op 3 juli 1990 het volgend advies gegeven :

INHOUD VAN HET ONTWERP.

Met dit ontwerp beoogt de Vlaamse Executieve het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar (hierna te noemen het decreet van 1975), in zijn geheel te vervangen.

Zowel het decreet van 1975 als het ontwerp strekken ertoe rechtsregelen te bepalen voor sportbeoefenaars waarop de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeids-overeenkomst voor betaalde sportbeoefenaars niet van toepassing is.

De artikelen 6 tot en met 10 van het decreet van 1975 worden, wat de inhoud betreft, in het ontwerp overgenomen met ten hoogste enkele redactionele wijzigingen.

Voor het overige vertoont het ontwerp ten aanzien van het decreet van 1975 hoofdzakelijk de volgende verschillen :

- het begrip "niet-betaalde sportbeoefenaar" wordt op een nieuwe wijze omschreven (artikel 2 van het ontwerp);
- daar waar krachtens het decreet van 1975 elk jaar de overeenkomst kan worden opgezegd tussen 1 juni en 31 juli en "verzet" daartegen kan worden gedaan van 1 tot 31 augustus van datzelfde jaar, worden die periodes in het ontwerp nu telkens beperkt tot een tijdsspanne van veertien dagen, respectievelijk van 1 tot 15 juni voor de opzegging en van 16 tot 30 juni voor het "verzet" (artikel 3, § 1, tweede lid, van het ontwerp);

.../...

- in het decreet van 1975 wordt de termijn opgeschort gedurende zes maanden te rekenen vanaf het einde van de periode van "verzet", terwijl in het ontwerp het "verzet" tot gevolg heeft dat de overeenkomst met een jaar wordt verlengd (artikel 3, § 1, derde lid, van het ontwerp);
- in het ontwerp wordt het recht om "verzet" te doen in drie gevallen uitgesloten en ongegrond geacht in twee andere gevallen, in welke uitzonderingen het huidige decreet niet voorziet (artikel 3, §§ 3 en 4, van het ontwerp);
- ten slotte wordt de huidige "verzoeningscommissie" vervangen door een geschillencommissie met een ruimere en wezenlijk andere bevoegdheid (artikel 10 van het ontwerp).

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

De Gemeenschappen zijn op grond van artikel 4, 9° en 10°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bevoegd voor de lichamelijke opvoeding, de sport en het openluchtlevens, alsmede voor de vrijetijdsbesteding en het toerisme.

Het ontwerp van decreet dat in zijn geheel genomen beoogt belangrijke aspecten van de sportbeoefening te regelen, meer bepaald de bescherming van de niet-betaalde sportbeoefenaar en de vrijwaring van de gewettigde belangen van de sportclubs en sportfederaties, betreft als zodanig aangelegenheden die onmiskenbaar tot de bevoegdheidssfeer van de Gemeenschappen behoren.

.../...

De in het ontwerp vervatte regelen betreffen veelal de contractuele relaties tussen de sportcollectieven en individuele sportbeoefenaars, en zijn als zodanig van burgerrechtelijke aard.

Het regelen van civielrechtelijke verhoudingen behoort niet als dusdanig tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen en moet dus, in beginsel, als een nog steeds tot de bevoegdheid van de nationale overheid behorende aangelegenheid worden beschouwd. Het ontwerp betreft echter geen uitdrukkelijk aan de nationale wetgever voorbehouden materie, maar een aangelegenheid die behoort tot de zogenaamde residuaire bevoegdheid van de nationale overheid. Daaruit volgt dat de Gemeenschappen, overeenkomstig artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, ter zake ook regelingen kunnen vaststellen voor zover zulks noodzakelijk is voor de uitoefening van hun bevoegdheden.

Onder het voorbehoud van wat verder in dit advies met betrekking tot de grondwettigheid van sommige van de in het ontwerp opgenomen civielrechtelijke bepalingen zal worden gezegd, kan in principe worden aangenomen dat zij noodzakelijk zijn voor het scheppen van evenwichtiger verhoudingen tussen een bepaalde categorie van sportbeoefenaars, enerzijds, en de sportfederaties en -verenigingen, anderzijds. Met andere woorden die bepalingen kunnen worden geacht een noodzakelijk complement te vormen van een beleid dat de Gemeenschappen krachtens artikel 4, 9° en 10°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 mogen voeren en kunnen dus, om die reden en binnen die grenzen, in de bevoegdheid van de Gemeenschappen worden ingepast.

2. Het begrip "niet-betaalde sportbeoefenaar".

.../...

Met betrekking tot het begrip "niet-betaalde sportbeoefenaar" sticht het ontwerp verwarring omdat het een aantal specifieke problemen regelt in termen die in hun algemeenheid veel verder reiken dan het beoogde doel. De gebruikte terminologie stemt met andere woorden niet overeen met de eigenlijke bedoeling.

2.1. Die verwarring ontstaat reeds bij het opschrift waarin het statuut van de "niet-betaalde sportbeoefenaar" wordt aangekondigd, terwijl het decreet betrekking heeft op de sportbeoefenaar die wél betaald wordt maar geen professionele sportbeoefenaar is waarop de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars van toepassing is.

Het ontworpen decreet heeft immers de sportbeoefenaar op het oog die van zijn sport weliswaar geen beroep maakt, maar er toch enige, weze het dan geringe inkomsten uithaalt (1), zodat hij niet als een niet-betaalde sportbeoefenaar zou mogen worden gekwalificeerd. Hij wordt namelijk wél (weze het dan weinig) betaald.

2.2. Ook de omschrijving die artikel 2 van het ontwerp van het begrip "niet-betaalde sportbeoefenaar" geeft, reikt verder dan de categorie van sportbeoefenaars die is beoogd. Drie voorwaarden zijn in die omschrijving gesteld :

(1) Uit de memorie van toelichting blijkt dat eraan wordt gedacht de inkomengrens waarboven een zogenaamde "niet-betaalde" sportbeoefenaar een betaalde sportbeoefenaar wordt, te situeren op het niveau van 150.000 fr. per jaar.

- het gaat om een "persoon die zich voorbereidt op of deelneemt aan een sportcompetitie of -exhibitie",
- en "daarvoor noch een arbeidsovereenkomst heeft aangegaan in het kader van de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars",
- "noch bijdragen is verschuldigd aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid" (waarbij men ervan moet uitgaan dat uitsluitend bedoeld zijn bijdragen in verband met de sportbeoefening in clubverband).

Aan die definitie beantwoorden evenwel ook alle sportbeoefenaars die in een club, louter amateuristisch, niets méér zoeken dan een ontspannend tijdverdrijf. Ook die sportliefhebbers kunnen zich voorbereiden op of deelnemen aan sportcompetities en -exhibities, ook zij blijven bij de beoefening van hun sport, vreemd - uiteraard - aan een arbeidsovereenkomst met een club of een federatie, vreemd eveneens aan bindingen uit dien hoofde met de Rijksdienst voor sociale zekerheid, zodat ook zij de drie voorwaarden vervullen om onder de toepassing van het ontworpen decreet te vallen.

Welnu, de hele opzet en de inhoud van het ontwerp zijn duidelijk niet op die groep sportliefhebbers gericht. De toelichting bij het ontwerp is nog duidelijker. In de laatste alinea van het algemeen gedeelte staat te lezen dat de "filosofie" is en zal blijven dat de "echte amateur, de echte niet-betaalde sportbeoefenaar" over de grootst mogelijke vrijheid moet beschikken, terwijl degenen voor wie het decreet is bestemd in hun vrijheid enigszins worden beperkt

.../...

en tegelijk worden beschermd door een aantal voorwaarden waaraan de vrijheidsbeperking is onderworpen én door een aantal controlemaatregelen en middelen van beroep voor de handhaving van die regelingen. Het ontwerp heeft dus, voortgaand op het woordgebruik in de toelichting, op het oog de niet-echte amateur, de niet-echte niet-betaalde sportbeoefenaar. Een rechtssubject negatief omschrijven - het omschrijven door aan te geven wat het niet is - leidt tot dergelijke verwarringen in het recht.

2.3. De overige bepalingen van het ontwerp onderhouden dezelfde verwarring.

De specifieke problemen die het ontwerp beoogt op te lossen - om "een beter evenwicht tot stand te brengen tussen de rechten en de plichten van de club en die van de sportbeoefenaar bij het beëindigen van de overeenkomst tussen beide", aldus de toelichting -, zijn de bescherming van de vrijheid van de sportbeoefenaar, enerzijds, en de bescherming van de belangen van de sportcollectieven (clubs en federaties), anderzijds, met als kern de volgende regels :

- de zogenaamde "niet-betaalde sportbeoefenaar" moet zijn club kunnen verlaten om aan te sluiten bij een andere;
- de club moet zich onder bepaalde voorwaarden tegen de opzegging van de overeenkomst kunnen verzetten, zodat de sportbeoefenaar verplicht is een jaar langer lid te blijven van de club die hij wenst te verlaten.

Als men de tekst zonder de toelichting leest, dan geldt die regeling voor alle niet-betaalde sportbeoefenaars,

.../...

ook voor de "echte amateur, de echte niet-betaalde sportbeoefenaar".

De tekst van het ontwerp zelf drukt dus de eigenlijke bedoeling niet uit. De verwijzing naar "een overeenkomst tussen hem en zijn club" (artikel 3, § 1, eerste lid, van het ontwerp) is als middel om de "echte niet-betaalde sportbeoefenaar" te onderscheiden van de "niet-betaalde" (in de zin van het ontwerp), niet voldoende. Immers, alle leden van een club sluiten een overeenkomst, al dan niet bij geschrift.

In de toelichting komt de bedoeling wel tot uiting : het gaat om de bescherming van de niet-professionele sportbeoefenaar die diverse bedragen van zijn club ontvangt ("onkostenvergoedingen, premies en andere voordelen", in de commentaar bij artikel 2, 1°, van het ontwerp), in tegenstelling tot de gewone sportbeoefenaar die dergelijke bedragen niet ontvangt maar integendeel de club betaalt om van haar sportvoorzieningen in de ruimste zin, gebruik te mogen maken (daarin begrepen de aanwezigheid van medeleden die diezelfde sport beoefenen). Blijkens de toelichting is het helemaal niet de bedoeling een gewone ("echt niet-betaalde") sportman of sportvrouw te verplichten de lidmaatschapsovereenkomst op te zeggen (binnen een tijdsbestek van veertien dagen, op een heel precies moment van het seizoen, en bij aangetekend schrijven dan nog) en hem of haar in bepaalde omstandigheden te kunnen verplichten een jaar langer bij een club te blijven indien hij of zij naar elders wil.

2.4. Het besluit is dan ook dat, wat dit punt betreft, het ontwerp moet worden herzien hoofdzakelijk in die zin dat

.../...

het beoogde rechtssubject op een positieve wijze wordt omschreven en niet op een negatieve.

Het rechtssubject dat moet worden omschreven is de (vaak jonge) sportbeoefenaar op wiens prestaties de club haar hoop stelt om het prestige van de club (en veelal ook haar inkomsten) te verhogen en aan wie de club om die reden een goede sportopleiding en zelfs bij overeenkomst vastgelegde voordelen in geld of in natura wil geven. Men zou hem de semiprofessionele sportbeoefenaar kunnen noemen.

De meest gebruikelijke relatie tussen een sportbeoefenaar en een club die erin bestaat dat de sportbeoefenaar voor zijn eigen genoegen en ontplooiing tot een club toetreedt en van deze niets anders verwacht dan aangepaste collectieve voorzieningen en een goed gezelschap medesporters en voor dit alles de club betaalt, zou dan volkomen buiten de toepassingssfeer van het decreet vallen, wat, luidens de toelichting, juist de bedoeling is.

3. De beperking van de vrijheid van vereniging.

3.1. Het ontwerp-decreet doet de vraag rijzen of de regelen die het bevat wel verenigbaar zijn met respectievelijk het recht en de vrijheid van vereniging, zoals die in de Grondwet en in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zijn gewaarborgd.

.../...

Artikel 20 van de Grondwet stelt dat de Belgen het recht van vereniging hebben en dat dit recht niet aan preventieve maatregelen kan worden onderworpen. Het recht van vereniging wordt traditioneel begrepen zoals in de wet van 24 mei 1921 tot waarborging der vrijheid van vereniging is gepreciseerd : "niemand kan gedwongen worden van een vereniging deel uit te maken of daarvan niet deel uit te maken". De vrijheid van vereniging omvat dus het recht niet langer lid te zijn van een vereniging en dus het recht te allen tijde eruit te treden.

3.2. Het ontwerp legt de verplichting op om de overeenkomst op te zeggen bij een ter post aangetekend schrijven; het bepaalt de tijdsspanne waarbinnen die opzegging moet geschieden en het ogenblik waarop zij ingaat; het geeft de club het recht zich tegen de uittreding te verzetten, wat tot gevolg kan hebben dat het clublid verplicht wordt één jaar langer bij de sportvereniging aangesloten te blijven en dat hem dus belet wordt vrij tot een andere toe te treden.

3.3. Die bepalingen lijken in abstracto het recht en de vrijheid van vereniging te beperken, maar de vraag is of zij daarom strijdig zijn met de Grondwet en met het voornoemde Europees Verdrag.

3.3.1. Allereerst moet worden gesteld dat het ontwerp-decreet bestaande wantoestanden - die onder meer bestaan uit aantastingen van de vrijheid - poogt te beperken door de sportbeoefenaar te beschermen : ten aanzien van de feitelijke situaties vergroot het ontwerp de vrijheid van vereniging.

.../...

ging, en, meer algemeen, beveiligt het de persoonlijke vrijheid in de mate dat het de eventuele willekeur aan de zijde van de sportclubs en -federaties zoveel mogelijk beperkt.

3.3.2. De vrijheid een club te verlaten en tot een nieuwe toe te treden wordt niet fundamenteel aangetast, maar de uitoefening ervan wordt in de tijd gemoduleerd. In vijf gevallen is er van een dergelijke modulatie overigens helemaal geen sprake (1) : de vrijheid is in die gevallen volkomen. Geschillen hieromtrent zouden worden beslecht door een geschillencommissie, waarvan luidens artikel 10, § 1, van het ontwerp, de bevoegdheid die van de rechterlijke macht en van de Raad van State onverkort zou laten.

3.3.3. Die vrij geringe beperking van de vrijheid kan worden gemotiveerd door de bescherming van legitiem geachte belangen van de sportclubs en -federaties, die heel wat financiële inspanningen heten te doen om de beste krachten aan te trekken en op te leiden. Er geldt dus een belangenafweging die van aard kan zijn een geringe, want slechts gemoduleerde vrijheidsbeperking te rechtvaardigen.

3.3.4. De sportbeoefenaar zoals die door het ontwerp wordt bedoeld (als betaalde maar niet-professionele sporter)

(1) Namelijk, indien de sportbeoefenaar jonger is dan 14 of ouder dan 35 jaar of uit eigen wil gedurende één seizoen niet heeft deelgenomen aan de activiteiten van zijn club (artikel 3, § 3, van het ontwerp) of indien de sportbeoefening hem om sociale redenen onmogelijk is gemaakt of ernstig is belemmerd of nog indien hij van zijn club onvoldoende wedstrijdkansen heeft gekregen (artikel 3, § 4, van het ontwerp).

weet van te voren waartoe hij zich verbindt wanneer hij de hem aangeboden overeenkomst sluit. Hij is overeenkomstig artikel 2 van de wet van 24 mei 1921 verplicht zich te onderwerpen aan het reglement van de vereniging, dat hij geacht wordt te kennen. Datzelfde artikel 2 bepaalt dat elk lid te allen tijde uit de vereniging kan treden maar met "inachtneming van het reglement" : dat procedures, vormen en voorwaarden bij reglement aan een uittreden kunnen worden verbonden, wordt dus in de wet zelf aanvaard. Het enige wat absoluut verboden is, is "een reglementsbeepaling waardoor deze vrijheid zou worden opgeheven" (artikel 2, in fine), wat hier juist niet het geval is.

3.3.5. Het meergenoemde Europees Verdrag aanvaardt in zijn artikel 11, lid 2, dat het recht van vereniging door de wet aan beperkingen kan worden onderworpen die nodig zijn voor de bescherming van de rechten van anderen. Het recht om als privaatrechtelijk persoon of als een sportfederatie of -club vrij te contracteren kan als een dergelijk te beschermen recht worden beschouwd door een bevoegde wetgever, die in dit geval de Vlaamse Raad is.

3.4. Uit het geheel van deze vaststellingen kan men besluiten dat het ontwerp-decreet, indien het toepassingsgebied ervan zich beperkt tot sportbeoefenaars die bij overeenkomst voordelen in geld of in natura halen uit hun lidmaatschap, niet onverenigbaar is met de vrijheid van vereniging, zoals die in het Belgisch recht en in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is geregeld.

.../...

4. De oprichting van een geschillencommissie.

In artikel 10 van het ontwerp wordt een geschillencommissie ingesteld, "sportcommissie" genoemd, die twee soorten bevoegdheden heeft :

- zij spreekt zich uit over beroepen tegen eindbeslissingen van de sportfederaties met betrekking tot "betwistingen nopens de toepassing van dit decreet", zoals bijvoorbeeld de wijze waarop en de voorwaarden waaronder de overeenkomst tussen club en speler wordt beëindigd en het betalen van opleidingsvergoedingen aan de club die wordt verlaten;
- zij spreekt zich uit over eindbeslissingen van de sportfederaties inzake tuchtmaatregelen, eerst als cassatierechter en, indien de betrokken sportfederatie na verbreking van haar beslissing geen nieuwe uitspraak doet binnen de maand, als rechter "ten gronde en in laatste aanleg".

4.1. De geschillen die de commissie in haar eerste hiervoren vermelde functie zou moeten beslechten, betreffen burgerlijke rechten.

Geschillen over burgerlijke rechten behoren, krachtens artikel 92 van de Grondwet, uitsluitend tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken van de rechterlijke macht. De Gemeenschappen en de Gewesten zijn, evenmin als de Staat overigens, bevoegd om de beslechting van geschillen over burgerlijke rechten toe te bedelen aan andere rechtscolleges dan de voornoemde hoven en rechtbanken. Alleen geschillen over politieke rechten kunnen "bij wet" aan

.../...

administratieve rechtscolleges worden toegewezen. Men kan hier buiten beschouwing laten of dat ook "bij decreet" zou kunnen, daar het volstaat te stellen dat de rechten voortvloeiend uit de overeenkomsten tussen de sportcollectieven (clubs of federaties) en sportbeoefenaars, zeker niet als "politieke rechten" kunnen worden gekwalificeerd.

4.2. De tweede soort uitspraken die de commissie zou moeten doen, betreffen betwistingen over tuchtstraffen.

De commissie zou aldus ofwel worden ingeschakeld in de tuchtregeling die in clubs en sportfederaties geldt, ofwel (wat veeleer de bedoeling lijkt te zijn) worden opgericht om vanop het publiekrechtelijke niveau te waken, ter bescherming van individuele rechten, over de wettigheid van de door sportclubs of -federaties genomen tuchtsancties.

4.2.1. Volgens A. Mast, A. Alen en J. Dujardin ("Overzicht van het Belgisch Administratief Recht", 11de druk, 1989, nr. 185), omvat de tuchtregeling "het geheel van maatregelen waarover de leiders van een maatschappelijke groep, bijvoorbeeld de administratie, beschikken om inbreuken door de leden van de groep op de hun wegens dit lidmaatschap opgelegde verplichtingen, te bestraffen".

Die bepaling is zeer algemeen en zij geldt, zoals uit de formulering blijkt, uiteraard niet alleen voor de administratie, die slechts als voorbeeld wordt vermeld.

4.2.1.1. Essentieel is dat het tuchtrecht wordt ingesteld binnen de "maatschappelijke groep" zelf en dat het wordt

.../...

uitgeoefend door "de leiders" ervan. Tuchtrecht behoort wezenlijk tot het intern organisatierecht en, met het voorbehoud dat onder 4.2.1.2. volgt, principieel niet tot het publiekrecht. Ondernemingen, bedrijven, instellingen, organisaties of verenigingen hebben hun eigen tuchtrecht of mogen er een creëren (vennootschappen, universiteiten, vakbonden, religieuze gemeenschappen, socio-culturele verenigingen, ook sportverenigingen). Maar noch de Gemeenschap, noch de Staat kunnen aan die tuchtregeling een niveau van tuchtrechtspraak toevoegen, zonder het recht van vereniging te schenden dat in artikel 20 van de Grondwet is gewaarborgd.

4.2.1.2. Tegen het hiervoren geponeerde kunnen niet dienstig de regelingen worden aangevoerd die voorzien in rechtsmiddelen die bij hogere rechtsprekende colleges kunnen worden uitgeoefend tegen tuchtsancties die worden opgelegd in publiekrechtelijke instellingen, met name in de centrale, eventueel gedeconcentreerde diensten van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in de provincies en gemeenten, alsmede in de functioneel gedecentraliseerde diensten in de ruime zin. Tot die laatste behoren ook de zogenaamde beroepscorporaties zoals de Orde der geneesheren en de Orde van advocaten, van architecten e.a.

Tegen tuchtsancties in die diensten en instellingen worden bij wet rechtsmiddelen toegekend die kunnen worden uitgeoefend bij rechterlijke instanties die de wetgever zelf aanwijst, zo bijvoorbeeld in artikel 23 van het koninklijk besluit nr. 79 van 10 november 1967 betreffende de Orde der geneesheren, waarin is bepaald dat tegen beslis-

.../...

singen in laatste aanleg van provinciale raden en van de raden van beroep, een beroep mogelijk is bij het Hof van Cassatie.

Dergelijke diensten en instellingen zijn niet vergelijkbaar met sportclubs en sportfederaties. Zij zijn bij wet opgericht wegens hun betekenis voor het algemeen of collectief belang. De wetgever zelf bepaalt hun samenstelling, hun bevoegdheden, hun werking en hun tuchtregeling en er kan dan ook geen bezwaar bestaan tegen de inschakeling, wat de tuchtregeling betreft, van hogere rechterlijke instanties als de Raad van State of het Hof van Cassatie. Sportclubs en sportfederaties daarentegen zijn opgericht door het privé-initiatief van particulieren met het oog op een doelstelling van privé-aard. De openbare overheid kan op eigen gezag niets toevoegen aan de tuchtregeling die daarin geldt, zonder - het weze herhaald - het recht van vereniging te schenden.

4.2.2. Het is blijkbaar veeleer de bedoeling van de stellers van het ontwerp een systeem van hogere rechtspraak in te richten ter beveiliging van de sportbeoefenaar tegen onwettige tuchtsancties. De bedoelde commissie zou dan geen uitspraak doen als een tuchtcollege, maar als een echt rechtscollege.

Wat dit betreft geldt hetzelfde bezwaar als dat wat onder 4.1. is ingebracht tegen de eerste functie die de commissie zou worden opgedragen.

.../...

Alle burgers moeten tuchtsancties genomen in privé-gemeenschappen kunnen betwisten. Zij hebben altijd toegang tot hun gewone rechter, onder de voorwaarden die de Grondwet en de wetten bepalen, om hun rechten op te eisen en rechtsschendingen te doen ophouden.

Maar aangezien het hier ook om burgerlijke rechten gaat en niet om politieke rechten in de zin van artikel 93 van de Grondwet, zijn alleen de hoven en rechtbanken van de rechterlijke macht bevoegd om hun die rechtsbescherming te verstrekken. Noch de wetgever, noch de raden van Gemeenschappen en Gewesten mogen die betwistingen toebedelen aan andere rechtscolleges die zij zelf zouden oprichten.

4.3. Het besluit is dan ook dat de instelling van een geschillencommissie zoals zij in het ontwerp is bedoeld, strijdig is met grondwettelijke bepalingen, in beide aan die commissie toegewezen functies.

5. Het opleggen van een dwangsom.

In de "Toelichting" (lees : "memorie van toelichting") bij het ontwerp wordt "een bijkomende vraag aan het advies van de Raad van State" voorgelegd, namelijk of "de Vlaamse Raad bevoegd is aan artikel 10 een paragraaf toe te voegen waarin wordt bepaald dat bij niet-naleving van elk vonnis of arrest waarbij een duidelijke miskenning van de rechten van de niet-betaalde sportbeoefenaar is vastgesteld, een dwangsom van ten minste 5.000 fr. per week wordt opgelegd".

.../...

In zoverre het de bedoeling zou zijn ter zake aan de hoven en rebhtbanken een bevoegdheid toe te kennen is de regeling overbodig, gelet op het bepaalde in de artikelen 1385bis tot 1385nonies van het Gerechtelijk Wetboek. En in de mate dat Het om een bevoegdheid gaat die aan de geschillencommissie zou toekomen, vervalt de vraag wegens de hiervoren reeds aangegeven grondwettigheidsbezwaren waarop de oprichting van die commissie stuit.

ONDERROEK VAN DE TEKST.

Aanhef.

In de aanhef van het indieningsbesluit van een ontwerp van decreet dient niet naar het advies van de Raad van State te worden verwezen, aangezien dit advies bij het in te dienen ontwerp moet worden gevoegd.

Artikel 2.

In de omschrijvingen die zijn vermeld in 2° en 3°, gebruike men de enkelvoudsvorm, niet alleen voor de feitelijke vereniging maar ook voor de fysieke persoon en voor de rechtspersoon.

De uitdrukking "de natuurlijke of privaatrechtelijke rechtspersonen" wordt beter vervangen door "de natuurlijke persoon of de privaatrechtelijke rechtspersoon".

.../...

De uitdrukking "bevoegd om sportactiviteiten te regelen" vervange men door "die sportactiviteiten organiseren".

Artikel 3.

In paragraaf 1, eerste lid, dient te worden gepreciseerd dat de sportbeoefenaar "jaarlijks" het recht heeft de overeenkomst tussen hem en zijn club te beëindigen.

In het derde Lid van diezelfde paragraaf moet de terminologie die in de tweede paragraaf is gebruikt, worden aangehouden. Het woord "verzet" dient derhalve te worden vervangen door "bezwaar". Het woord "verzet" verdient in een juridische tekst voorbehouden te blijven aan het rechtsmiddel dat wordt aangewend tegen een "bij verstek" gewezen rechterlijke uitspraak.

In paragraaf 2 zouden de woorden "bepaalde tijdperken aan de behoeften van hun sporttak aanpassen" vervangen moeten worden door "bepaalde periodes aan de eigen aard van hun sporttak aanpassen". In de daaropvolgende volzin zou het woord "tijdperken" vervangen kunnen worden door het woord "periodes".

In paragraaf 3 dient te worden vermeld op welk ogenblik de betrokken sportbeoefenaar de aangegeven leeftijd moet hebben bereikt.

.../...

In paragraaf 4 moet worden gesteld dat het bezwaar "niet ontvankelijk" is, in de plaats van "niet gegrond".

Artikel 4.

In paragraaf 2 schrijve men liever "De opleidingsvergoeding" dan "De grootte van de opleidingsvergoeding".

Artikel 5.

Men late deze bepaling voorafgaan door "Onverminderd de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, is nietig ...".

Artikel 9.

Deze bepaling brengt veeleer rechtsregels in herinnering, dan dat zij nieuwe rechtsregels creëert. Desondanks kan het artikel worden gehandhaafd, maar dan in de volgende redactie :

"De overeenkomsten, statuten en reglementen moeten, wat de tuchtregeling betreft, de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, eerbiedigen. Het recht om zich tot de rechtbank te wenden kan een sportbeoefenaar niet ontzegd worden".

.../...

Artikel 10.

Gelet op wat in de vierde algemene opmerking werd uiteengezet, zijn opmerkingen over de tekst van dit artikel overbodig.

Artikel 11.

In plaats van "De aanpassing van de tijdperken" schrijve men "De vaststelling van de periodes".

Het verdient aanbeveling uitdrukkelijk te bepalen dat de regelingen bedoeld in dit artikel niet kunnen worden ingeroepen tegen de sportbeoefenaar, de sportclub of de sportfederatie zolang zij niet zijn goedgekeurd door de Executieve.

Artikel 13.

De datum van inwerkingtreding zal uiteraard aanpassing behoeven.

Slotopmerkingen.

Het is overbodig de artikelen 3 en 4 in te delen in paragrafen.

De afkondigingsformule onderaan de tekst zal pas na de aanneming van het decreet door de Vlaamse Raad en de bekrachtiging ervan door de Vlaamse Executieve mogen worden aangebracht.

De kamer was samengesteld uit

de Heer	: J. NIMMEGEERS,	staatsraad - voorzitter,
de Heer	: W. DEROOVER,	staatsraden,
Mevrouw	: S. VANDERHAEGEN,	
de Heren	: J. GIJSSELS,	assessoren van de
	J. HERBOTS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	: F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. E. HAESBROUCK,
auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. NIMMEGEERS.